

„Jeg skal forsøge at forklare mig nærmere. Det er Dem næppe ganske ubekendt, at Peter Andreas er udgaaet fra et kristeligt Hjem. Selv veed han, at for hans Forældre er Kristendommen den altbestemmende Livsmagt, og at de ikke anerkender nogen Lykke, hvor glimrende den maaske ellers kan tage sig ud, naar den ikke har sin Grund i kristen Guds frygt.“

„Naa saaledes!“

Jakobe bed sig i Læben, saa det smertede. Gennem Eberhards rolige og nøje afvejede Tale hørte hun hele Tiden det samme pøbelagtige Haansord, der nylig havde lydt ude paa Gangen, og som havde forfulgt hende hele hendes Liv.

Hun havde allerhelst rejst sig med det samme for at vise ham sin Foragt. Men Trangen til at høre mere om Per var for stærk; hun beherskede sig og blev.

„At Per ikke deler sin Familjes Syn paa det religiøse, har jeg vidst,“ sagde hun. „Men jeg tilstaar . . . det dømmer ham ikke i mine Øjne.“

„Jeg kan tænke det.“

„Jeg mener, at dersom Per ikke paa anden Maade har forbrudt sig mod sit Hjem, synes han mig at kunne undskyldes. At han har faaet et andet Syn paa Kristendommen, kan dog forklares uden netop at forudsætte ond Vilje hos ham; og at han aabent har tilstaaet det i Stedet for at hykle — hvad maaske i mange Tilfælde kunde have været fordelagtigt for ham — det kan dog kun tjene til hans Ros.“

„Jeg tror ikke, Frøken Salomon, at det nytter at begynde en Meningsudveksling om dette Emne. Jeg skal derfor indskrænke mig til at sige, at der for mine Forældre — paa hvis Vegne jeg her taler